

AVIORIKOS

Vaikka dekalogi ja sen jälkeen profeetat tuomitsevat aviorikoksen ehdottomasti, vasta Kristus ilmoittaa täydellisesti sen uskollisuuden, jota avioliitto vaatii kummaltakin puolisoilta. Mutta jo Vanhassa liitossa naiselta vaadittu täydellinen uskollisuus voi kuvata uskollisuutta, jota Jumala odottaa kansaltaan. Siksi profeetat tuomitsevat uskottomuuden liitolle hengellisenä aviorikoksena.

I. Avioliitto ja aviorikos. Aviorikos on kielletty (2. Moos. 20:14; 5. Moos. 5:18; Jer. 7:9; Mal. 3:5), mutta laissa se määritellään suppeasti: se on teko, joka loukkaa naisen kuulumista aviomiehelleen tai kihlatulleen (3. Moos. 20:10; 5. Moos. 22:22 ff.). Nainen näyttäytyy pikemmin miehen omaisuutena (2. Moos. 20:17) kuin persoonana, jonka kanssa mies tulee yhdeksi keskinäisen rakkauden uskollisuudessa (1. Moos. 2:23 f.). Naisen aseman alentuminen liittyy moniavioisuuden ilmaantumiseen. Se yhdistetään Kainin jälkeläiseen, jolle oli ominaista väkivalta (1. Moos. 4:19). Moniavioisuutta siedetään pitkään (5. Moos. 21:13; vrt. 5. Moos. 17:17; 3. Moos. 18:18). Viisaat kuitenkin osoittavat aviorikoksen vakavuuden (Sananl. 6:24–29; Sir. 23:22–26) ja kehottavat miestä omistamaan rakkautensa nuoruutensa vaimolle (Sananl. 5:15–19; Mal. 2:14 f.). Lisäksi he tuomitsevat prostituoitujen luona käymisen, vaikka se ei teekään miehestä aviorikkojaa (Sananl. 23:27; Sir. 9:3, 6).

Jeesus, jonka laupeus pelastaa aviorikokseen syyllistyneen naisen mutta joka tuomitsee hänen syntinsä (Joh. 8:1–11), paljastaa aviollisen uskollisuuden kaikki ulottuvuudet (Matt. 5:27 f.). Se velvoittaa niin miestä kuin naistakin (Mark. 10:11); se sitoo heidät erottamattomasti (Matt. 19:6) ja koskee myös sisintä (Matt. 5:28). Avioeron jälkeen uudelleen avioitua tekee aviorikoksen; aviorikoksen tekee sydämessään myös se, joka haluaa yhtyä johonkuhun muuhun kuin puolisoonsa. Välttääkseen tämän synnin, joka sulkee ihmisen valtakunnan ulkopuolelle (1. Kor. 6:9), Paavali muistuttaa, että uskollisuuden lähde on etsittävä rakkaudesta (Room. 13:9 f.). Näin vältetään avioliiton pyhyyden tahraaminen (Hepr. 13:4).

2. Liitto ja aviorikos. Profeetat esittävät liiton, jonka tulee yhdistää ihminen Jumalaan uskollisen rakkauden siteellä, purkamattoman avioliiton symbolina (Hoos. 2:21 f.; Jes. 54:5) (vrt. Sulhanen ja morsian). Siksi kansan uskottomuus leimataan aviorikokseksi ja haureudeksi (Hoos. 2:4): kansa antautuu epäjumalien palvontaan niin kuin prostituoitu antautuu rakastajilleen oman etunsa vuoksi (Hoos. 2:7; Hoos. 4:10; Jer. 3:7; Jer. 13:27; Hes. 23:43 ff.; Jes. 57:3).

Jeesus käyttää samaa kuvaa tuomitakseen uskon puutteen. Hän kutsuu ”aviorikkojasukupolveksi” epäuskoisia, jotka vaativat merkkejä, ja uskottomia, jotka häpeävät häntä ja hänen evankeliumiaan (Matt. 12:39; Matt. 16:4; Mark. 8:38). Pyhä Jaakob puolestaan pitää aviorikoksena jokaista sovittelua Jumalan rakkauden ja maailman rakkauden välillä. Nämä tuomiot tuovat esiin ehdottoman uskollisuuden, joka on yhtä aikaa rakkauden hedelmä ja sen vaatimus.

MFL

Katso myös: → Liitto AT II a — desir II — epoux-epouse AT — femme AT 3 — Avioliitto AT II 3 ; NT II — Anteeksianto I — sexualite III